

Нора и аз се спогледахме. Включих таблета си и пуснах скайпа. Синът ми беше онлайн и го помолих да ми изпрати телефонния номер, от който се обаждал човекът, представил се за Тотев.

Набрах номера и почаках, докато се свържа. От джоба на Тотев извъня смартфон. Той го извади и се обади:

- Ало?

- Аз съм – казах аз и се приближих до него. - Значи вие сте ме търсили. Защо?

Тотев бързо затвори смартфона си и с умели движения отвори капака му и извади батерията.

- Не съм аз – обясни Тотев, - а някой от онези, които ни дишат във врата.

След това той се поуспокои и ме попита:

- Златото?

- У мен е – потупа чантата си Нора.

- А как ще го оценим.

Нора извади един куп бележки от продажбите на пластинките и каза:

- Това са документи, с които сме продавали златни пластинки. Ще вземем средната цена, ако сте съгласни.

Тотев взе бележките и започна да ги разглежда.

След малко кимна:

- Съгласен съм.

Нора извади златото, а Тотев започна да пише на таблета си. След малко от принтера излезе един лист. Тотев отиде до касовия апарат и пусна касов бон. След това го прикрепи към отпечатания лист, извади печата, подпечата листа и го подаде на Адон.

- Това е фактура за двеста и петдесет хиляди евро –

каза той.

После започна да брои златните пластинки. Това му отне няколко минути. През това време всички мълчаха. Нора и Адон не прибираха оръжието си и се заслушаха.

- Всичко е наред – каза най-накрая Тотев и прибра кутията с пластинките в куфарчето си. - Можем да тръгваме. Ние сме трима и вие сте трима.

После Тотев отиде до бюрото до прозореца, извади от чекмеджето един таблет, включи го и ми го подаде.

- С този таблет ще поддържаме видео връзка.

Излязохме от кантората. В нея останаха двама от хората на Тотев, за да съберат последните останали неща.

На входа си стиснахме ръце с Тона и Донехра, а след това и с Нора.

- Успех! - пожелах им аз.

- Адон – каза Нора. - Дай оръжието си на Донехра.

Може да ни потръбва.

Адон подаде оръжието си и групата тръгна.

След малко и ние се отправихме към колата. Адон беше неспокойна и постоянно се оглеждаше на всички страни.

Стигнахме до колата и влязохме. Адон потегли рязко и не намали дори и на завоя при излизане от улицата, където беше паркирана колата. След нас видяхме кола, която излезе от същата улица и със същата скорост.

- Тръбва да се изплъзнем – каза Адон и настъпи педала на газта.

Колата зад нас обаче ни следваше неотстъпно.

Адон излезе на един булевард и превключи на по-висока скорост. Наближавахме кръстовище. Светеше зелено. Пресякохме кръстовището, когато светна червено и успяхме да се изплъзнем от преследвачите, защото пред

тях се заниза колона от коли.

Адон не намали скоростта, а продължи още няколко километра напред. След това сви в една пресечка и навлезе в един тих квартал, през който поехме в обратна посока към центъра.

След десетина минути спряхме в двора на една новопостроена кооперация, за която Донехра би казал, че е паянтова. Качихме се на втория етаж и влязохме в един обширен апартамент. В хола седеше Братея. Като ни видя, скочи и извика:

- Какво стана?

- Всичко е по план – успокоих я аз и извадих таблета, който ми беше дал господин Тотев.

На екрана видях вътрешността на микробуса, в който пътуваха шестимата. Тотев ме забеляза и ми съобщи:

- След десет минути ще стигнем до мястото, където е совалката.

Кимнах и оставих таблета на масичката в средата на хола.

- Ще трябва да похапнем – каза Братея. - Днес нищо не сме яли.

- Да – съгласих аз. - Само че е малко късничко. Не познавам района и не знам дали има отворен магазин наблизо.

- Няма нужда да търсиш магазин – каза Адон и извади пакет с хранителни бисквити и ни подаде да си вземем.

- Готова си за всяка ситуация – засмях се аз.

- Не – отвърна Адон. - Навсякъде си носим нашата храна. Тук храната не е пълноценна.

- Зависи от гледната точка – не се съгласих аз. - И тук човек може да се храни пълноценно. Вярно, че става

все по-трудно и все по-скъпо, но все още е възможно. А вашият начин с тези хранителни бисквити не ми харесва. Много е еднообразен. Всеки ден едно и също.

- Има различни видове – обясни Братея. - Всеки ден можеш да ядеш различен вид. Но общото между тях е, че са еднакво пълноценни. Затова при нас никой не си губи времето да приготвя храна. Пък и приготвената храна никога не може да бъде толкова пълноценна, колкото са бисквитите, произведени по специални формули.

- Това ми звучи като реклама по телевизията – засмях се аз. - У Елма ядохме истинска храна и смятам, че не беше по-малко пълноценна. Според мен, няма по-добра храна от минимално преработената храна. Дори най-добре е да не се преработва, например плодовете и зеленчуците. А вашите бисквити са преработени сигурно милион пъти.

- Знам за Елма и други домакини, които по произход са от пришълците – каза Братея. - Те си спазват своите традиции и затова все още приготвят храната си. Но това отнема много време, продуктите се намират все по-трудно, а и няма как да се знае точно количествения състав на всяко необходимо вещество.

- Сигурно е така – съгласих се аз, - но не мислиш ли, че всички хора имат различни нужди от различни вещества?

- Ако не се хранят пълноценно, тогава имат различни нужди – отговори Братея.

- Организмът на всеки човек е специфичен – казах аз. - Има безброй фактори, които трябва да съвпадат, за да могат два организма, например, да бъдат с напълно идентични нужди. Основният фактор е генетичният, който не само обединява хората, но прави всеки отделен човек уникален.

- Което знам, това казвам – вдигна рамене Братея. - Това сме учили. Все пак, мисля, че нашата наука е доста напреднала и че изобретяването на хранителните бисквити е историческо събитие за нашата цивилизация.

- За космически пътешественици такава храна сигурно е подходяща – предположих аз, - но да живееш на планетата и да се храниш като космонавт, си е малко странно.

- Да, така е – чух гласът на Донехра. - За нас, например, в този допотопен ковчег, по една хранителна бисквита ще ни дойде добре.

Погледнах таблета на масичката и видях, че Донехра и Тона седят в някакви особени кресла.

- Вече сме на борда – каза Донехра. - Тази совалка ми е позната. В училището се бяхме запознали с точно такава. Моделът ѝ е отпреди повече от петдесет години. В Хронда е запазена като музеен експонат. С нея пристигнал Додранс, бащата на уважаемата Братея.

- Откъде знаеш? - учуди се Братея.

- Това го пише в учебниците – засмя се Донехра. - Издържал съм си изпитите.

- Как може да пристигне със совалка от друго измерение? - продължи да се чуди Братея.

- Минал е с нея през невидимата врата – обясни Донехра. - Размерите ѝ са в рамките на допустимото. Може да минава през невидимата врата.

- А ние защо минаваме само пеш? - попита Братея.

- Защото Съветът е взел решение да не се допускат летателни апарати да минават през невидимата врата – отговори Донехра.

На таблета видях как в совалката се настаниха Нора, Тотев и двамата детективи. Тотев ме видя и каза:

- Господин Иванов, или който и да сте, както виждате, ще ви държим в течение. Сега се намираме на борда на наетата от нас совалка. Полетът до обекта, в който са задържани госпожа и госпожица Иванови, ще бъде по-кратък, отколкото си представяте, но се появиха усложнения.

- Усложнения? - изненадах се аз. - Какви?

- С мен се свърза собственикът на совалката – започна да обяснява Тотев. - Той настояваше да декларирам целта на нашата мисия. Бях принуден да му кажа истината. За щастие, собственикът се оказа бащата на господин Додранс, господин Блавор. Радвам се да видя, че до вас е госпожа Братея Додранс, неговата внучка. Разбирате, че това е щастливо стечение на обстоятелствата. Можеше да ви върнем частта от сумата, която щяхме да платим за наем на совалката. Обаче, както ви казах, появиха се усложнения. Обектът, към който ще отлетим, е така нареченият кораб-майка от космическия флот на Алтре Мунс. Достъпът на търговски летателни апарати до него беше абсолютно свободен и без никакви проверки. От няколко часа обаче е обявено извънредно положение и мерките за сигурност са затегнати. Ще се наложи да използваме наши връзки, за да проникнем на борда. За това ще ни е необходима сумата, която трябваше да ви върнем от наема.

- Нали Нора може да вземе решение? - попита Братея.

- Да – кимна Нора, - мога, но все пак и ти трябваше да се согласиш. Средствата са на Съвета и е добре да има повече от един отговорен за похарчването им.

- Ако Съветът не одобри изхарчването на тази сума – твърдо заяви Братея, - майка ми ще покрие разходите от

собствени средства. Тя също притежава акции в Островната асоциация. Смятам, че ще бъдат достатъчни.

- Добре – обади се Тотев, - значи можем да предприемем действия по осъществяване на операцията по освобождаване на госпожа и госпожица Иванови.

В този момент от говорителите в совалката се чу глас на странен език:

- Сидо Йинкс, кам греш?

- К мисицу – отговори Тотев.

- Буш зва? - обади се пак гласът.

- Бум – отвърна Тотев.

- Хей – извиках аз, - това не беше ли...

- На старохърватски – не изчака Тотев. - Знам, че разбирате от такива езици.

- Не, не – казах аз, - това не го разбрах. Първото.

- Първото е името ми – обясни Тотев. - Сидо Йинкс ми е истинското име. До известна степен напомня на Сайдъл Джинкс и затова българският вариант стана Марин Тотев, за да не е Марко Тотев.

- А Сидо Йинкс какво значи? - попитах аз.

- Това е просто име – каза Сидо Йинкс. - Но някои по-учени хора от Алтре Мунс твърдят, че значело на древния ни език 'съзвездие наковалня', само че не знам да има такова съзвездие.

- Може би е свързано с някой древен мит – предположи Братея.

- Да – кимна Сидо Йинкс. - И на мен така ми казаха. Но предполагам, че може и да е от друга гледна точка към някое известно съзвездие.

В това време Тона и Донехра се подготвиха за излитане. Те разговаряха помежду си на дохрон и се наложи Адон да ми превежда.

Донехра: Трябва да изкараме совалката от хангара.

Тона: Ще използваме слаба тяга.

Донехра: Дай малко, така. Трябва да увиснем на половин дон.

Тона: Вече имаме толкова.

Донехра: Един дон напред. Още малко.

Тона: Десет дона ще трябват. Можем да дадем още.

Донехра: Ще съборим хангара.

Тона: Няма.

Донехра: Горната му част е тежка, може да повреди совалката.

Тона: Няма да се събори. Дай още малко. Още пет дона.

Донехра: Намали, намали, недей толкова високо.

Тона: Сега сме увиснали на един дон, не сме високо.

Донехра: Добре, дай още напред. Още малко.

Тона: Вече сме навън.

- Сидо – извика Донехра, - затваряй хангара.

Сидо Йинкс докосна таблета си. Задната камера на совалката показва в малко прозорче как вратата на хангара се затваря.

- Тръгваме – каза Донехра. - Тона, он-дон!

Совалката се понесе с главоломна скорост.

Външните камери показваха за няколко секунди размазани петна в няколко малки прозорчета на дисплея на таблета.

След по-малко от минута изображенията в малките прозорчета се стабилизираха и в едно от тях ясно се виждаше Земята, а в друго – лунната повърхност, която се променяше постоянно, тъй като совалката явно продължаваше да се движи. Не след дълго Земята изчезна от онова прозорче, в което я бях видял, и в него остана

само звездно небе.

- Не използвахме светлинна скорост – каза Донехра, защото совалката е старичка. Все пак, бързо се придвижихме.

- Да – кимна Нора. - Сега остава да свършим и работата, за която бихме толкова път.

- Ще я свършим – обади се Сидо Йинкс. - Ще се свържа с Инко Нитс, той ще ме насочва.

- Инко Нитс? - възкликна Братея.

- Да – потвърди Сидо Йинкс. - Познаваш ли го?

- Работи за Винко Станс – каза Братея.

- Да – кимна Сидо Йинкс.

След това Сидо Йинкс се опита да се свърже и викаше:

- Инко, Инко, ме слишиш? Ме слишиш?

- Те слишим – обади се накрая Инко Нитс.

Разговорът, който се проведе между двамата, не ми вдъхна много надежда:

Сидо Йинкс: Ще мога ли да разчитам на теб да ме вкараш?

Инко Нитс: Има проблем. Мен също ме издирват.

Сидо Йинкс: Теб? Защо?

Инко Нитс: Заради Винко Станс. В Ноумист един полицаи се заяде, че паркирахме совалката на площада. Сега сме обявени за всеобщо издирване. Но аз във всеки случай влизам. Казах на Монти Кол да ме вземе, ако стане напечено.

Сидо Йинкс: Значи, оправяме се сами?

